

Sygnatura akt II C 250/17

Obraz 1

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 grudnia 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę (...),49 (pięćdziesiąt tysięcy dziewięćdziesiąt dwa 49/100) złotych;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 648,92 (sześćset czterdzieści osiem 92/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 250/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 23 grudnia 2016 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko A. M., o zapłatę kwoty 50092,49 złotych, w tym: 47179,57 zł tytułem należności głównej, 2397,43 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 10 czerwca 2016 do 29 listopada 2016 roku, 498,90 zł tytułem odsetek za opóźnienie i 16,59 zł tytułem opłat i prowizji. Wniosła również o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 4,92 zł.

(pozew k. 2-4, pismo procesowe k. 13)

Nakazem zapłaty, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w dniu 4 stycznia 2017 roku, Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie nakazał pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę dochodzoną pozwem oraz kwotę 633,27 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

(nakaz zapłaty k. 4 odwrot)

Pozwana w dniu 23 stycznia 2017 roku wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Pozwana podniosła, iż nie zna przyczyn, dla których cała należność stała się wymagalna.

(sprzeciwy od nakazu zapłaty k. 6 odwrot – k. 7)

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwaną, stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 9)

W toku procesu pozwana kwestionowała prawidłowość i terminowość wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 12 maja 2015 roku oraz doręczenia pozwanej pozostałych dokumentów, na które powołuje się powódka. Pozwana podnosiła również, iż powódka nie miała uprawnień do wypowiedzenia przedmiotowej umowy.

(pismo procesowe k. 62-63)

Pełnomocnik pozwanej, na wypadek uwzględnienia powództwa, wniósł o rozłożenie na raty zadłużenia wobec powódki.

(protokół rozprawy z dnia 11 października 2017 roku i z dnia 28 grudnia 2017 roku)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2015 roku strony zawarły umowę kredytu nr (...) na kwotę 52137,64 zł na okres 96 miesięcy. Wysokość raty kredytu wynosiła 700,50 zł. W świetle § 9 pkt 1 umowy, bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 1 - miesięcznego okresu wypowiedzenia w razie zwłoki kredytobiorcy z zapłatą pełnych rat, wynikających z harmonogramu spłat, za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

(umowa kredytu k. 15-17)

Pozwana nie spłacała w terminie rat kredytu. Do grudnia 2016 roku pozwana uiszczała na rzecz powódki łącznie sumę 8854,51 złotych.

(zestawienie należności i spłat kredytu k. 37-39, k. 71, kopie potwierdzeń przelewów k. 40-53)

Pismem z dnia 22 sierpnia 2016 roku powód wezwał pozwaną, pod rygorem wypowiedzenia umowy, do zapłaty zaległości w kwocie 2376,97 zł, w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania. Należność nie została uiszczona.

(wezwanie do zapłaty – k. 21, dowód nadania przesyłki listowej – k. 69-70, zeznania pozwanej - zapis rozprawy 00:20:42 oraz k. 79-80)

Pismem z dnia 22 września 2016 roku, doręczonym pozwanej w dniu 4 października 2016 roku, powód wypowiedział pozwanej umowę kredytu nr (...).

(wypowiedzenie umowy – k. 19, dowód doręczenia – k. 20, zeznania pozwanej - zapis rozprawy 00:20:42 oraz k. 79-80)

Na dzień 21 grudnia 2016 roku wysokość zobowiązania A. M. wynosiła 50092,49 zł, w tym 47179,57 zł należności głównie, 2397,43 zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10% od dnia 10.06.2016 r. do 29.11.2016 r., 498,90 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 10 czerwca do 21 grudnia 2016 roku i 16,59 zł tytułem opłat i prowizji.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 14)

Pozwana jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę, osiąga miesięczne dochody w wysokości 1.049,50 euro (netto).

(zeznania pozwanej - zapis rozprawy 00:20:42 oraz k. 79-80)

Aktualnie pozwana posiada jeszcze jeden kredyt u powoda, z którego tytułu zadłużenie wynosi na kwotę 30000 zł (również został wypowiedziany). W innych bankach posiada zadłużenie na około 100000 zł. Jest także zadłużona w ZUS na kwotę około 30000 zł i Urzędzie Skarbowym na kwotę 17500 zł. Posiada również zadłużenie wobec osób fizycznych na kwotę około 85000 zł. Pozwana porozumiała się w sprawie zadłużenia w ZUS i Urzędzie Skarbowym oraz z osobami fizycznymi. Na spłatę zadłużenia wobec osób fizycznych pozwana przeznacza 450 euro miesięcznie. Od stycznia 2018 r. będzie nadto przeznaczać łącznie 250 euro na spłatę ZUS i w Urzędzie Skarbowym, zaś na spłatę zadłużenia w bankach pozwana zamierza przeznaczyć od stycznia 2018 roku kwotę 500 zł. Koszty utrzymania pozwana pokrywa z wynagrodzenia partnera, który również jest zatrudniony w Niemczech.

(zeznania pozwanej - zapis rozprawy 00:20:42 oraz k. 79-80)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 69§1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tj. jedn. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1876).

Pozwana początkowo kwestionowała prawidłowość i terminowość wypowiedzenia umowy kredytu oraz fakt doręczenia dokumentów. Ostatecznie pozwana przyznała (w toku zeznań), iż doręczono jej zarówno wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie umowy kredytu. Pozwana nie podnosiła żadnych okoliczności mogących choćby poddać w wątpliwość twierdzenia powódki o istnieniu zobowiązania i jego wysokości. Pozwana nie wykazała też, aby po okresie wypowiedzenia umowy regulowała zadłużenie w jakiegokolwiek części. Z załączonych dokumentów wynika przy tym, że powódka prawidłowo określiła żądanie. Zawarta w dniu 12 maja 2015 roku umowa kredytu nr: (...) została wypowiedziana przez bank w związku z zaistnieniem zaległości w spłacie. Natomiast przedstawione przez powódkę rozliczenie wskazuje wysokość zadłużenia obejmującą należność główną w wysokości 47179,57 zł i odsetki umowne w kwocie 2397,43 zł. Wysokość odsetek umownych zwykłych wyraźnie wynika z umowy kredytu. Nadto powódka naliczała zgodnie z umową odsetki za opóźnienie w kwocie 498,90 zł, a także opłaty i prowizje w kwocie 16,59 zł z tytułu wystosowania wezwania do zapłaty. Kodeks cywilny dopuszcza zastrzeżenie odsetek umownych. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W przedmiotowej sprawie z treści umowy wynika możliwość naliczenia odsetek umownych dla należności przeterminowanych. Maksymalna wysokość odsetek umownych, stosownie do § 2¹ art. 359 k.c. nie może jednak w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych. Zgodnie z warunkami umowy stron, nieterminowa spłata pociągała za sobą możliwość naliczania odsetek umownych. W tym stanie rzeczy zobowiązanie pozwanej wobec powódki jest wymagalne, a powództwo w stosunku do niej zasługuje na uwzględnienie w całości. Sąd orzekł o odsetkach ustawowych na podstawie art. 481 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Pozwana wносиła o rozłożenie spłaty należności na raty, na co powódka zgody jednak nie wyraziła. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Po pierwsze, instytucja określona w art. 320 k.p.c. ma charakter wyjątkowy, znajdujący zastosowanie wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Po drugie, zastosowanie wspomnianej instytucji leży wyłącznie w gestii władzy dyskrecyjnej sądu, który decyduje, czy w konkretnym stanie faktycznym zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek czy też nie (zob. P. Telenga Komentarz do art. 320 k.p.c. w: A. Jakubecki (red.) Komentarz aktualizowany do kodeksu postępowania cywilnego LEX 2014). Po trzecie, ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Instytucja z art. 320 k.p.c. nie służy li tylko zabezpieczeniu interesów pozwanego, lecz może służyć również z korzyścią dla powoda, chroniąc tego ostatniego przed podjęciem bezskutecznej egzekucji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 16 kwietnia 2014 roku, I ACA 120/14; wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2014 roku, V CSK 302/13). Wreszcie, pomimo tego, że przepis art. 320 k.p.c. literalnie umocowuje sąd tylko do rozkładania dłużnikowi świadczenia pieniężnego na raty, nie wyłącza

on możliwości odroczenia zapłaty całej należności w powołaniu się na silniejszą ochronę materialnoprawną dłużnika wynikającą z art. 5 k.c. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 9 lipca 2014 roku, I ACa 159/14, LEX nr 1504404). W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie nie zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający za zasadnością sięgnięcia do instytucji opisanej w art. 320 k.p.c., wobec czego Sąd wniosku pozwanej nie uwzględnił. Zajmując takie stanowisko Sąd miał przede wszystkim na względzie fakt, że pozwana nie daje rękojmi uregulowania należności wierzyciela w ratach, bowiem pomimo licznych negocjacji prowadzonych pomiędzy stronami, co do warunków spłaty zadłużenia pozwana przez tak długi okres czasu go nie spłaciła i zaprzestała w ogóle płacenia na rzecz banku ponad rok temu. Nadto pozwana zadeklarowała, iż jest w stanie przeznaczyć na spłatę zobowiązań wobec banków (kliku) jedynie kwotę 500 zł miesięcznie, co odnosząc do wysokości jej zadłużenia wobec tych instytucji (około 180000 zł), nie daje gwarancji uregulowania należności w sposób, który zaspokajałby uzasadniony interes wierzyciela. Pozwana w żaden sposób nie uprawdopodobniła tego, że odroczenie terminu płatności należności zwiększy prawdopodobieństwo pozaegzekucyjnego zaspokojenia powódki.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości, Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasadzoną w wyroku kwotę 648,92 złotych składa się opłata od pozwu w wysokości 627 zł, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz opłata notarialna poniesiona przez powódkę w związku z udzieleniem pełnomocnictwa w kwocie 4,92 zł.